

Zlomená krajina

Clare Leslie Hall

Lindeni

Zlomená krajina

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Clare Leslie Hall

Zlomená krajina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zlomená
krajina

Clare Leslie Hall

Zlomená krajina

Z angličtiny preložila Zuzana Dudíková

Ljndeni

Clare Leslie Hall: *Broken Country*
Copyright © Light Oaks Media Ltd 2025
Translation © Zuzana Dudíková, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4447-8
ISBN e-knihy 978-80-566-4497-3 (1. zverejnení, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-4498-0 (1. zverejnení, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4499-7 (1. zverejnení, 2025) (mobi)

Venujem svojim trom hviezdám –
Jakovi, Mayi a Felixovi

PRVÁ ČASŤ

Gabriel

Farmár bol mŕtvy a každý chcel vedieť len to, kto ho zabil. Bola to nehoda alebo vražda? Hovorilo sa, že to vyzerá ako vražda, pretože strelná rana do srdca bola taká presná, že musela byť úmyselná.

Čakali, kým prehovorím. Uprene ma sledovali dva páry očí. Ako som im však mohla povedať, čo odo mňa chcel? Zopakovať slová, ktoré sme si stále dokola trénovali, až kým nedorazila polícia?

Pokrútila som hlavou. Potrebovala som viac času.

Hovorí sa: v poslednej chvíli prežiješ celý svoj život. A naozaj to platí. Znovu sme boli chlapcom a dievčaťom, ktorí mali pred sebou cestu lemovanú slávou, prenádherný život, noci strávené pod hviezdnu oblohou.

Počkal si, kým sa naňho pozriem, a keď sa nám stretli pohľady, usmial sa a krátko, povzbudivo mi kývol hlavou.

Povedz to, Beth. Už to povedz.

Znovu som mu pozrela do tváre, pre mňa krásnej aj vtedy, aj teraz a už navždy. Posledný pohľad predtým, ako sa všetko totálne zmenilo.

1968

Hemston, Severný Dorset

„Gabriel Wolfe sa vrátil do Meadowlands,“ oznámil mi Frank pri raňajkách. To meno akoby mi vybuchlo v hlave. „Je rozvedený. Premáva sa po tom obrovskom areáli iba so svojím synom.“

„Aha...“

Viac som zo seba nedostala.

„Aj ja som si to pomyslel,“ povedal Frank. Vstal spoza stola, prešiel okolo neho ku mne, vzal mi tvár do rúk a pobožkal ma. „Nedovolíme tomu sviniarovi, aby nám akokoľvek ublížil. Nebudeme si ho všímať.“

„Kto ti to povedal?“

„Včera večer sa o tom hovorilo v hostinci. Vraj na prevezenie všetkých vecí z Londýna potrebovali dva veľké nákladiaky.“

„Gabrielovi sa tu nepáči. Prečo by sa vracal?“

Jeho meno malo zvláštnu chuť, keď som ho prvý raz po dlhých rokoch vyslovila nahlas.

„Nemá sa kto starať o majetok. Otec sa mu dávno pomínul a matka sa vybrala naháňať dingov na druhú stranu zemegule.“

Frank ma vždy vedel rozosmiať.

„Podľa mňa ho tu nemá čo držať,“ utrúsil Frank, no ja som postrehla nevypovedanú myšlienku, ktorá mu preblesla hlavou: *Okrem teba*. „Pravdepodobne to predá a presťahuje sa do Las Vegas alebo Monte Carla, alebo

kde sa to zdržiavajú všetky tieto...“ – hľadal vhodné slovo, až ho, očividne spokojný sám so sebou, napokon našiel – „... *celebrity*.“

Frank trávil celé dni a často aj večery na farme, kde sa staral o zvieratá a obrábal pôdu. Pracoval viac ako hocikto, koho som poznala, a predsa si vždy našiel čas na to, aby si všimol krásu jarného západu slnka či náhle, trepotavé vzlietnutie slávika. Lásku k prírode a počasiu mal vpísanú hlboko v kostiach. To bola len jedna z mnohých vecí, ktoré som na ňom milovala. Frank nemal čas čítať romány alebo chodiť do divadla. Nerozoznal by suché martini, ani keby mu ho niekto položil rovno pod nos. Bol úplným protikladom Gabriela Wolfa. Teda aspoň toho, o ktorom sa písalo v novinách.

Pozorovala som svojho manžela, ako sa opiera o dve re a obúva si čižmy. O dvadsať minút bude jeho pokožka až do hĺbky troch vrstiev nasiaknutá zápachom kravského hnoja.

Zrazu niekto silno zabúchal na dvere, až sa Frank strhol. „Doparoma!“ vyhrkol a prudko otvoril, takže jeho brat spadol rovno do izby.

Bol to náš takmer každodenný ranný rituál.

Jimmy mal tvár ešte červenú od piva z predošlého večera, oči napoly zavreté a jeden prameň vlasov mu stál dohora ako nagélovaný. „Máš aspirín, Beth?“ spýtal sa. „Hlava mi ide vybuchnúť.“

Vybrala som zo skrine lekárníčku, ktorá sa primárne používala na Jimmyho stavy po opici. Kedysi bola plná detského paracetamolu a náplastí.

Medzi Frankom a Jimmym bol päťročný rozdiel, ale tak veľmi sa podobali, že z diaľky som ich aj ja sotva rozoznala. Obaja boli vysokí vyše stoosemdesiat centimet-

rov, mali tmavé, skoro čierne vlasy a priam neuveriteľne modré oči. Boli to oči ich matky, aspoň tak mi povedali, keďže som nemala možnosť ju poznať. Obidvaja nosili vyťahané menčestrové nohavice a hrubé košele, na ktoré si natiahli modré montérky, ich denno-dennú uniformu. V dedine o nich niekedy hovorili ako o dvojčatách, ale len zo žartu, pretože Frank bol Jimmymu starším bratom v pravom zmysle slova.

„A kdeže je to tvoje ,len dopijem tento krígel' a končím?‘“ prehodil Frank a uškrnul sa na Jimmyho.

„Veď vieš, že pivo je Božia odmena za celodennú poctivú robotu.“

„To máš z Biblie?“

„Ak to tam nie je, malo by byť.“

„Napoludnie budeme pri jahnencocho. Uvidíme sa tam!“ zakričal mi Frank. Bratia potom vyšli von, a ako prechádzali cez dvor, bolo počuť ich smiech.

Muži odišli dojiť, kuchyňa bola uprataná, no aj tak mi ešte zostalo kopu roboty. Napríklad pranie – na valche na mňa čakali namočené montérky obidvoch bratov. Alebo umývanie riadu po raňajkách. Zametanie podlahy, čo bolo treba robiť stále, bez ohľadu na to, koľkokrát som po nej prebehla metlou.

Namiesto toho som si urobila ďalšiu šálku kávy, obliekla si Frankovu starú nepremokavú bundu, sadla si k stolíku vonku a zadívala sa ponad polia, až kým som nezazrela svoj cieľ: tri červené komíny rôznej výšky, vyčnievajúce nad zelenými korunami dubov na horizonte.

Meadowlands.

Predtým 1955

Ani som si nevšimla, že som vstúpila na súkromný pozemok. Kráčala som stratená vo vlastnom vysnívanom svete a hlavu som mala plnú romantických scenárov zamieraných len na svoj úspech. Predstavovala som si samu seba, ako hrdo stojím pri fontáne s orchestrom, ktorý veselo vyhráva, a prijímam nadšené prejavy priazne. V tých časoch som čítala najmä knihy od Austenovej a Brontëovej, takže som mala tendenciu všetko si idealizovať.

Zrejme som hľadela na nebo s hlavou doslova v oblakoch, keď som z ničoho nič do niekoho vrazila.

„Doparoma, kam sa dívaš?!“

Chlapec, do ktorého som buchla a zrazili sme sa plecami, nebol žiadny hrdina. Bol vysoký, chudý, arogantný, asi ako pubertálna verzia pána Darcyho.

„Nevidíš, kde si? Toto je súkromný pozemok!“

Hláška o súkromnom pozemku mi pripadala smiešna, navyše keď bola vyslovená so snobským prízvukom typickým pre vyššiu triedu. Lúka, na ktorej sme stáli, bola zelená a krivila sa do diaľky, kvitnúce duby siahali až k oblakom. Prosto Anglicko v plnej kráse, ako ho opisovali Keats a Woodsworth. Nemala by tá krása byť dostupná pre každého?

„Ešte sa aj usmievaš?“ Tváril sa tak najedovane, že som skoro vybuchla v smiech.

„Sme tu sami, široko-ďaleko niet nikoho. Prečo by na tom malo záležať?“

Chlapec sa na mňa na chvíľu zadíval, kým pochopil, čo som povedala. „Máš pravdu. Bože, ja som ale...“ Vystrel ruku na zmierenie. „Gabriel Wolfe,“ predstavil sa.

„Viem, kto si.“

Spýtavo na mňa pozrel a čakal, kým poviem svoje meno. Nemala som však chuť prezradiť mu ho. O Gabrielovi Wolfovi, slávnom fešákovi z veľkého domu, som počula veľa rečí. Vtedy som ho však videla prvýkrát. Mal naozaj pekné črty tváre: tmavé oči lemované mihalnicami, za aké by moje kamarátky dali aj život, vlnité vlasy, ktoré mu padali do čela, ostré líčne kosti, elegantný nos. Krása, ktorú by sme mohli nazvať patricijskou. Mal však oblečené tvrdové nohavice zastrčené do vlnených ponožiek a cez plecia mal prehodené sako z rovnakého materiálu, z ktorého visel opasok. Odev starého chlapa. Vôbec nebol môj typ.

„Čo tu vlastne robíš?“

„Hľadám si miesto, kde by som si mohla sadnúť a čítať.“ Z vrečka plášťa som vytiahla tenkú knihu od Emily Dickinsonovej.

„Aha... básne.“

„Hovoriš to trochu pohrdavo. Zrejme ti väčšmi imponuje Woodehouse.“

Vzdychol si. „Viem, čo si myslíš. Ale nie je to tak.“

Nemohla som si pomôcť, znovu som sa zasmiala. „Vari mi čítaš myšlienky?“

„Podľa teba som bezduchý zazobaný blbec. Zosobnený Bertie Wooster.“

Naklonila som hlavu nabok a prezrela si ho od hlavy po päty. „Ale musíš uznať, že tvoj úbor by sa mu páčil. Určite by ho ohodnotil ako veľmi vkusný.“

Gabriel sa rozosmial a smiech ho úplne zmenil.

„To sú otcove staré rybárske nohavice. Vytiahol som ich z krabice s vecami určenými do bazára. Keby som vedel, že sa tak hlboko dotknú tvojho zmyslu pre módu, neobliekol by som si ich.“

„Aha, takže tu chytáš ryby?“

„Áno, tam dolu. Ak chceš, ukážem ti kde.“

„A nie je tam zakázaný vstup pre plebs ako ja?“

„Práve preto sa tam musíš pozrieť. Správal som sa k tebe neslušne a chcem to napraviť.“

Stála som pred ním, nevediac, čo urobiť. Nechcela som sa zamotať do niečoho, z čoho by bolo ťažké sa vyhrabať. Túžila som si predsa iba nájsť pekné miesto na čítanie.

Znovu sa usmial tým úsmevom, ktorý mu úplne zmenil tvár. Dokonca aj otcove handry mu náhle veľmi svedčali. „Mám tu nejaké sušienky. Poď, prosím.“

„Aké sušienky?“

Gabriel zaváhal a potom odpovedal: „S vaječnou plnkou.“

Namiesto fontány s orchestrom bude teda jazero so sušienkami. Priznávam však, že som sa nemusela veľmi premáhať.

„Nuž, v tom prípade...“ odpovedala som a tak sa to všetko začalo.

Skorá jar, keď je vzduch sviežo chladný, vtáci začínajú spievať a polia sú plné jahniat, bola pre mňa zo všetkých ročných období odjakživa najobľúbenejšia. Bobby naše jahnence miloval. Každý rok krmil z fľaše odstavčatá – bola to jeho práca, nikomu by ju neprenechal, raz dokonca preto nešiel do školy. Bol to temperamentný chlapec, ktorý aj v zime chodil v krátkych nohaviciach a bez kabáta, hoci riaditeľka školy ho raz poň poslala domov. Neustále si vyspevoval, takže keď bol malý, volali sme ho Elvis. Bol vysoký, chudý, s hnedými vlasmi, ktoré mu stáli dohora presne ako jeho strýkovi.

Jimmymu v plechovej stodole vyhrával tranzistor. Počula som ho už zďaleka, keď som k nej kráčala. Pesnička *Hello, Goodbye* od The Beatles znela na najvyššej hlasitosti. Na Jimmyho prebratie sa z opice očividne fungovala, hoci nešlo o žiadne pastoraľe. Vošla som cez bránu na konci poľa a uvidela ho, ako s jednou rukou na chrbte ovce hojdá bokmi z jednej strany na druhú a ľavou nohou si klopká do taktu.

„Kde je Frank?“ spýtala som sa a Jimmy ukázal na pole.

Spoločne sme pozorovali, ako sa môj manžel prehupol cez plot. Jednu silnú ruku položil na horný okraj, prešvihol cezeň telo v tom správnom uhle a dopadol čisto ako olympionik pri prekážkovom behu. Vídala som

ho takto preskakovať plot takmer každý deň a vždy ma pri pohľade na tú detinskosť v mužovi, ktorého životu vládne ťažká manuálna práca, zaliala príjemná radosť.

Kráčal po poli smerom k nám, energicky rozhadzoval rukami a vedela som, že si zrejme píska. Frank bol tam, kde to mal najradšej.

Väčšina oviec už mala mladé. Štyridsaťšesť jahniat už vyšlo na pašu a hŕstka ešte zostala v košiari. Mali sme len jedno odstavča a jedno jahňa sa narodilo mŕtve. Frank a Jimmy kontrolovali gravidné ovce, pritláčali im dlane na bruchá, či plody nie sú v priečnej polohe, a skúmali, či sa neprejavujú známky pôrodu. Robili to už úplne inštinkatívne, vedeli by to aj pospiačky. Jimmy bol k ovciam nežný, pri práci sa im prihovárал a po kontrole dal každej keksík. Frank sa zasa vždy ponáhlal, hlavu mal plnú nekonečného zoznamu úloh a myslou sa mu prehánalo priveľa informácií.

„Poradňu pre tehotné by sme už mohli zavrieť a pustiť sa do roboty, čo povieš?“ podotkol Frank a Jimmy prevrátil oči.

„Niektó sa tu hrá na veľkého šéfa, však?“ povedal ovciam.

Ovce mali celé dlhé zvažujúce sa pole len pre seba, no neodbiehali ďalej, lež držali sa v blízkosti stodoly. Jahnenca budú asi po týždni nezávislejšie a začnú pobiehať rôznymi smermi na podlamujúcich sa nôžkach. Túto etapu mal Bobby najradšej. Hoci bol typický chlapec z farmy a chápal, ako to na nej funguje, každý rok mu bolo ľúto, keď nastal čas odviezť mladé na trh.

Už neviem, ktorý z nás počul štekot prvý. Zvrtli sme sa a zbadali, že k nám beží zlatosrstý lurcher.

Pes nemal pri sebe pána a rútil sa rovno na naše jahňatá.

„Zmizni!“ zrukol Frank a postavil sa mu do cesty. S výškou vyše stoosemdesiatpäť centimetrov a širokými plecami vyzeral hrozivo, no pes ho svižne obehol a vrátil sa doprostred stáda.

Ovce bečali, drobné mláďatá vydesene bliakali. Mali len niekoľko dní, ale už vycítili nebezpečenstvo. Pes sa náhle zmenil – oči mu potemneli, vyceril zuby a telo sa naplo pod prílevom adrenalínu.

„Jimmy, bež po pušku! Rýchlo!“ zakričal Frank a Jimmy sa rozbehol do kôlne.

Frank zreval a vrhol sa na psa, no ten bol rýchlejší. Schmatol jahňa, zahryzol sa mu do krku a na trávu vytryskol prúd červenej krvi. Za ním druhé, potom tretie jahňa – vnútornosti sa z nich vyvalili ako z obetných baránkov. Oslepené od hrôzy, ovce sa rozprúchli na všetky strany, nechajúc mladé napospas zabijakovi.

Bežala som k psovi, vrieskala a snažila sa brániť jahňence, no vtom som začula Jimmyho výkrik: „Beth, uhní z cesty!“

Frank ma vzal do náručia a pritisol si ma na hrud' tak mocne, až som počula, ako mu bije srdce. Zaznel výstrel a vzápätí ďalší, pes kvíľivo zaskučal od bolesti a bolo po všetkom.

„Boha jeho!“ uľavil si Frank. Odtiahol sa, pozrel mi do tváre a položil dľaň na líce.

Všetci traja sme sa pobrali k ovciam, aby sme ich upokojili, a kričali na ne: „Podte naspäť, ovečky!“ Tie sa celé triasli od strachu, bečali a širokým oblúkom obchádzali tri malé mŕtvolky.

Zrazu sme po poli zbadali bežať chlapca. Zjavil sa z ničoho nič, akoby zázrakom. Bol malý, asi desaťročný,

chudý a mal na sebe krátke nohavice. „To je môj pes!“ vykrikol tenkým detským hláskom.

„Doriti,“ zavrčal Jimmy, keď sa dieťa pozrelo na nehybnú kôpku so zakrvavenou srstou. „Zabili ste mi psa!“

O chvíľu dobehol aj jeho otec. Bol červený a zadychčaný, no len málo sa líšil od chlapca, ktorého som kedysi poznala. „Kristepane, vy ste ho zastrelili!“

„Museli sme.“ Frank ukázal na zmasakrované jahňatá.

Gabriel netušil, kto je Frank ani s kým je ženatý, no potom sa obrátil a zbadal ma. Na sekundu sa mu v tvári zjavila panika, ale hneď sa spamätal.

„Beth!“

Ignorovala som ho a upriamila pozornosť na nešťastné dieťa, ktorému sa nikto nevenoval. Chlapček stál vedľa psa a rukami si zakrýval oči pred tou hrôzou.

„Pod' sem.“ Zastala som pri ňom, položila mu ruky na plecía a potom si kľakla a objala ho. Rozplakal sa.

„Vyplač sa,“ povzbudila som ho. „Plač pomáha.“

Vtedy sa mi oprel o plece a nahlas sa roznariekal. Chlapček v krátkych nohaviciach v mojom náručí.

Takto sa to začalo odznova.

Súdny proces Old Bailey, Londýn, 1969

Ach, aké muky som prežívala, keď som videla milovaného muža sedieť na lavici obžalovaných – obklopeného dvoma väzenskými strážcami – a čakať na rozsudok! Na to sa nedalo nijako pripraviť.

Muža, ktorý bol obvinený z nepochopiteľného zločinu.

Ani raz nevzhliadol hore smerom ku galérii, nehľadal moju tvár a takisto sa nepozrel ani na porotu. Nepozoroval ich tak ako ja, ktorá som každého jedného v panike skúmala a kládla si otázku, či napríklad tá unavene pôsobiaca sivovlasá pani uverí, že je nevinný. Nebude pán v stredných rokoch, oblečený v prúžkovanom obleku bankára a modrej košeli s bielym golierom a manžetami, hlasovať proti nemu? Mohol by mladík s vlasmi po pleciah, ktorý vyzerá láskavejší ako ostatní, byť naším spojencom? Avšak päť žien a siedmi muži, majúci v rukách jeho osud, boli väčšinou nečitateľní. Moja sestra vravela, že je dobré, keď je v porote veľa žien. Sú vraj spravidla súcitnejšie. Bolo to ako chytať sa slamky, no časť mňa dúfala, že porotkyne by mohli chápať ničivú vášeň, pre ktorú sme riskovali úplne všetko.

Po mnohých mesiacoch, keď sa nehovorilo o ničom inom, sa proces konečne začal. Všetko v súdnej miestnosti akoby zvyrazňovalo závažnosť situácie: vysoký strop a steny obložené drevom, sudca, majestátny v červenom plášti, sediaci na stoličke s vysokým operadlom ako kráľ na tróne a pozorujúci dianie, pod ním advokáti v paroch-

niach a čiernych plášťoch, hľadiaci do papierov, čakajúci na začiatok, a nakoniec súdny úradník, ktorý sa s tichou dôstojnosťou postavil pred lavicu pre obžalovaného a chladnokrvne predniesol vyhlásenie: „Ste obžalovaný z vraždy...“

Priestor vyhradený pre tlač bol plný novinárov v tvrdových sakách a s kravatami, medzi ktorými nebola ani jedna žena. A potom nasledovala galéria, kde som sedela ja s Eleanor a ostatní zvedavci. A pritom nie tak dávno som aj ja bažila po ľudskej dráme. Ako náruživo som len sledovala Profumov škandál a nasledujúci súdny proces so Stephenom Wardom! Pamätala som si to, akoby to bolo včera: fotografie Christine Keelerovej a Mandy Riceovej-Daviesovej pri odchode zo súdu, ba aj to, ako ich tlač očierňovala a ponižovala.

Je to však úplne iné, keď je na lavici obžalovaných človek, ktorého ľúbite. *Pozri sa na mňa! Prosím, láska moja...* Snažila som sa s ním telepaticky spojiť, tak ako sme to kedysi zvykli robievať, ale on len prázdny pohľadom pozeral pred seba. Jediným vonkajším znakom úzkosti, ktorú vlastne cítil po celý čas, odkedy sa to stalo, bolo pevné zovretie jeho čeľustí. Nezainteresovanému sa mohol javiť nazlostene, no ja som vedela, čo to znamená. Jedine takto sa dokázal ovládať, aby sa nerozplakal.

Predtým

Keby som mala namaľovať obrázok klasického anglického jazera, vyzeralo by presne ako to v Meadowlands.

Hladinu pokrývali zhľuky lekien s bielymi a ružovými kvetmi s výrazným žltým stredom. Dve vrby na opačnom konci ovisali ponad vodu a oproti nám v rade za sebou, v odstupoch akoby odmeraných pravítkom, plávali tri biele labute.

Gabriel si sadol na deku s piknikovým košíkom a skladacou stoličkou, o ktorú mal opreté rybárske udice. „Nech sa páči,“ ukázal na stoličku, ale ja som si radšej sadla na deku vedľa neho. Z košíka vytiahol termosku s kockovaným vzorom a čajom a balíček sušienok Garibaldi.

Spýtavo som nadvihla obočie a on sa uškrnul.

„Myslel som si, že keď ti poviem, že mám len tieto, nebola by si prišla.“

Sledovala som ho, ako nalieva čaj do bieleho plechového hrnčeka s modrým okrajom. Mal pekné ruky s dlhými, elegantnými prstami. Bez spýtania pridal do čaju mlieko a cukor a podal mi hrnček.

Na druhom brehu jazera v blízkosti vrb stál staromódny stan farby kaki, aké vídať vo filmoch o safari. Bolo ľahké predstaviť si pred ním sedieť Grace Kellyovú v elegantnej košeli zastrčenej do svetlobéžových jazdecých nohavíc a popíjať džin s tonikom.

„Načo je ten stan?“

„V lete tu stanujem. Každé ráno sa zobudím, zaplávam si a na platničke si upražím slaninu s vajčkami.“

Pripadlo mi zvláštne, že chlapec, ktorý býva v takom veľkom dome, si radšej zvolí drsné podmienky pod celtou.

Do Meadowlands som tak ako všetci z dediny chodievala na každoročné letné slávnosti. Napchávala som sa v hlavnom stánku trojuholníkmi sendviča Victoria, spolu so sestrou sa zúčastňovala na trojnohých pretekoch a dobiehala predposledná v behu s vajčkom na lyžičke. Videla som Gabrielovu matku Tessu oblečenú ako modelka – od hlavy po päty v čiernom, na sebe na mieru ušitý kostým, ktorý sa hodil skôr do Paríža než do Hemstonu, na hlave klobúk a na očiach obrovské snečné okuliare. Jedinou inou farbou na celom jej výzore boli kriklavočervené pery. V porovnaní s ostatnými matkami v jednoduchých vzorovaných šatách a sandáloch vyzerala veľmi exoticky a nedosiahnuteľne. Pred očami som mala aj jeho otca Edwarda v obleku a s okuliarmi na nose, keď hral kokosové kolky a loptičkou letiacou vysokým oblúkom zručne triafal kokosy.

Nespomínala som si však, že by som tam niekedy videla Gabriela.

„Prečo som ťa nikdy nevidela na dedinských slávnostiach?“

„Vždy som bol vtedy v škole. Ale už do nej nechodím. Pred dvoma týždňami som zložil poslednú skúšku. Teraz ma čakajú tri mesiace strávené doma a potom pôjdem na univerzitu. Len neviem, ako to tu vydržím.“

Okázalo som ukázala okolo seba na ligotavú vodu, stromy, ktoré sa nad ňou skláňali, a odraz ich lístia, ligotajúci sa na hladine ako lístkové zlato. Na hladinu ne-

pravidelne posiatu škvrnami bielej a ružovej farby. „Aké ťažké to asi môže byť?“

Pozrel na mňa a mykol plec om. „Nehovorím to, aby si ma ľutovala. Viem, že mám v živote šťastie. Lenže väčšiu časť svojho života som prežil v internátnych školách. Nepoznám tu nikoho zo svojich rovesníkov. Chcel som skôr povedať, že som doma nerád.“

„A čo tvoji rodičia? Nevychádzaš s nimi dobre?“

Kývaním ruky naznačil, že ani nie. „Otec je mlčanlivý, študijný typ, väčšinou sa zavrie do pracovne a číta. Celkom nechápem, prečo sa oženil s mamou – asi pre chvíľkové pobláznenie. Sú takí rozdielni, že viac to ani nie je možné. Zatiaľ čo on sa ma na nič nepýta, mama mi nikdy nedá pokoj. Chce vedieť všetky podrobnosti z môjho života, kto sú moji priatelia, na aké večierky chodím, či už mám frajerku. Niekedy je to s ňou ťažké. Najmä keď si vypije, čo je vlastne skoro vždy.“

S Gabrielom som sa zoznámila len pred pätnástimi minútami, no už som si vedela domyslieť to, čo nepovedal. Predstavovala som si ho, ako desať- či dvanásťročný sedí pri bezchybne vyzdobenom vysokom vianočnom stromčeku, a hoci je obkolesený darčekom, chýba mu zmätok, podpichovanie či žartíky.

Keď som začala hovoriť o svojej rodine, všimla som si túžobný výraz na jeho tvári. Vravela som mu o sestre, ktorá mala práve zavŕšiť prvý rok práce ako sekretárka v londýnskej firme poskytujúcej právne poradenstvo. Cez deň písala poznámky pre prchkých mužov, avšak po večeroch objavovala krásy povojnového Londýna. Písala mi o džezových kluboch v Soho, rôznych nočných baroch, kde sa pilo do neskorej noci, potulkách za úsvitu po nádhernom kvetinovom trhu v Covent

Garden a neskoršie prebúdzanie sa v izbe obsypanej červenými ružami.

Pre dedinské dievča bol život, aký viedla moja sestra, plný pompéznosti a úžasných farieb. Nevedela som sa dočkať, kedy sa k nej pridám.

Porozprávala som Gabrielovi, ako sme v puberte so sestrou v okne jej izby fajčili cigarety Benson & Hedges, ktoré sme otcovi ukradli z krabičky, a spriadali sny jedna o druhej.

„O čom asi tak snívajú pubertiačky? O Jamesovi Deanovi? Či o Marlonovi Brandovi?“

„Máme trochu vyšší intelekt,“ ohradila som sa urazene.

Gabriel mal však pravdu – väčšinou sme hovorili o chlapcoch a láske.

„No a,“ začal a pozrel dohora, akoby skúmal oblaky nad našimi hlavami, „boli v tých vašich snoch aj nejakí obyčajní smrteľníci? Pýtam sa, či sa vám páčia dajaké konkrétne typy.“

Vlastne áno, o niekom som snívala, ale Gabrielovi som o ňom nemienila povedať. Nebolo ani veľmi o čom. Jeden chlapec so mnou chodil do školy tým istým autobusom a vždy sa na mňa usmieval. Bol vysoký, mohutný a fešný, priveľký do školskej uniformy. Až sa zdalo, že jedného dňa na ňom praskne. Pleť mal vždy opálenú z víkendovej práce na rodinnej farme. Starosvetským štýlom – tak, že povedal svojim priateľom a tí to povedali mojim – mi odkázal, že by ma raz chcel pozvať na rande. Ja som rovnakým spôsobom zareagovala, že ak ma pozve, budem súhlasiť.

V tej chvíli však bolo najjednoduchšie vyhnúť sa otázke. „Väčšinou sme len jedna pre druhú plánovali bu-

dúcnosť. Sny, ktoré som tvorila pre Eleanor, boli vždy prepracovanejšie ako tie, ktoré plánovala ona pre mňa. Eleanor tieto veci rýchlo prestanú baviť, zatiaľ čo ja som sa, naopak, tak vedela stratiť v detailoch, že prešli celé hodiny rozhovorov a opravovania nesprávnych nápadov na správne, kým si počkala na svoj šťastný koniec.“

„Takže si rozprávačka. Stavím sa, že z teba bude spisovateľka.“

„Píšem básne.“

O svojich básňach som dovtedy nikomu nepovedala. Asi preto, lebo som si myslela, že nie sú dobré. Nevedela som však prestať s ich písaním a zaplňala som zápisníky veršami, polovičnými riadkami a peknými slovnými spojeniami, namiesto aby som komponovala esej o ruskej revolúcii.

Gabriel poťapkal knihu od Emily Dickinsonovej na deke medzi nami. „Poetka,“ skonštatoval. „Domnieval som sa, že budeš čosi také.“

„Som slabá poetka. Možno aj hrozná.“

„Nehovor tak. V prvom rade musíš samu seba presvedčiť, že už si tým, čím sa chceš stať. Tak hovorí môj otec. Keď raz píšeš literatúru, tak si spisovateľ.“

Na chvíľu sa medzi nami rozľahlo ticho, potom Gabriel priznal: „Aj ja píšem.“ Povedal to, akoby sa za to hanbil.

Usmiali sme sa, zrejme obidvaja mysliac na to isté. Dvaja budúci spisovatelia, rojkovia, osamotení pubertiaci čakajúci na to, kedy začnú naozaj žiť. Kto by si pomyslel, že máme toľko spoločného?

„A čo píšeš?“

„Román, do ktorého som sa pustil už niekoľkokrát. V istom bode, asi na sedemdesiatej strane, sa však vždy zaseknem.“

„O čom je?“

„Hanbím sa ti to povedať.“

„Nie je náhodou o chlapcovi z veľkého domu s pochybným módnym vkusom?“

Gabriel sa zatváril tak sklúčene, až ma to zamrzelo. Prečo sa k nemu takto správam? Nepoznám ho predsa a môj humor jednoznačne nepochopil. „Prepáč. Dobe-rám si ťa, hoci by som to nemala robiť. Lepšie ako hoci- kto iný viem, aké to môže byť zraňujúce.“

„Máš pravdu, román má autobiografické prvky. Hlavná postava je alkoholička. Je to krásna žena, ne- šťastná v manželstve s oveľa starším mužom. Písať ro- mány je to jediné, čo by som v živote chcel robiť. Kedysi som túžil byť Graham Greene. No potom som si prečítal *Šťastného Jima* od Kingsleyho Amisa a všetko sa zmeni- lo. Je to smiešna kniha, ale aj vyzývavá. A presne takým autorom by som chcel byť. Nebáť sa riskovať, prekvapiť čitateľa. Napísať bestseller pred dovŕšením tridsiatky, ak budem mať šťastie. Tak, a teraz som ti vyjaval svoje naj- skrytejšie tajomstvo. Môžeš sa začať smiať.“

„Nechcem sa ti smiať!“ vybuchla som. „Chcem vziať späť každú zlomyseľnosť, ktorú som povedala. Mohli by sme začať odznova?“

Tentoraz som k nemu natiahla ruku ja.

„Si zvláštne dievča, Beth Kennedyová,“ povedal, keď mi ňou potriasol.

„To je dobre alebo zle?“

„Jednoznačne dobre. Zvláštny typ, aký sa mi páči. Mám na tieto veci šiesty zmysel.“

Na oblohe už ubúdalo svetlo, keď som vstala na odchod. Rozprávali sme sa niekoľko hodín.

„Odprevadím ťa po cestu,“ ponúkol sa Gabriel.

„Ideš ma eskortovať zo svojho pozemku?“

„Skôr si chcem ešte pridať pár minút s tebou.“

Zaliala ma vlna radosti, ale nedala som to na seba
znať.

„Kedy zasa prídeš?“ spýtal sa.

Potešilo ma to – znamenalo to totiž, že sa stretneme
znovu.

„Možno cez víkend.“

„Príď v piatok večer. Jazero je za tmy čarovné.“

Pri rozlúčke nastal zvláštny moment, keď sme nevede-
li, či si máme podať ruky alebo sa pobožkať, no napokon
sme neurobili ani jedno.

„Maj sa,“ rozlúčila som sa.

„Tvíd pôjde rovno do koša!“ zakričal za mnou.

„Super!“ odvetila som.

Na zákrute som sa obrátila a zakývala mu. Cítila
som, že ma sleduje pohľadom, až kým som sa mu nestra-
tila z dohľadu.

Celé roky som snívala o tom, že sa s Gabrielom Wolfom znovu stretnem, ale ani v jednom sne som v aute neviezla jeho dieťa a mŕtveho psa. Leo sedel vzadu v landroveri, pes zabalený vedľa neho vo Frankovom starom kabáte. Jeho vzlyky mi prenikali až do kostí.

Gabriel sa podujal na nespľniteľnú úlohu oboch nás uchlácholiť a ešte aj ospravedlniť psa. „Tvojho psa viedol inštinkt,“ vysvetľoval svojmu synovi. „Mali sme vedieť, že to urobí. Lurchery boli vyšľachtené na lov a zabíjanie. A farmár urobil len to, čo musel. Musel ho zastaviť.“

„Zavraždil môjho Rocketa!“ zaúpel Leo.

„Ach, zlatko,“ povedal Gabriel s ťahavým prízvukom, ktorý mi pripomenul, že má ženu Američanku. „Musel ochrániť svoje jahniatka.“

Gabriel to nepovedal veľmi presvedčivo a ja som ho chápala. Ako by laik mohol zhodnotiť, čo pre farmára znamená strata ovce? Nešlo len o peniaze – hoci s predajom každého jahňaťa sme počítali, aby sme vyžili v zimných mesiacoch. Išlo o ľútosť pri pohľade na zmasakrované zvieratá, na hrôzu stáda prizierajúceho sa zabíjaniu svojich mláďat. Päť mesiacov sa staráte o gravidnú ovcu, potom prežívate radosť z narodenia jahniatka bez ohľadu na to, koľkokrát to vidíte, a nakoniec oň prídete v dôsledku násilnej, krvavej smrti.

Aj napriek tomu bolo pre mňa ťažké dívať sa na chlapcov žiaľ.

„Prepáč,“ povedala som.

„Beth?“

Pozrela som na Gabriela. Rokmi nestratil ani trochu zo svojej krásy.

„Nie je to tvoja vina.“

Pripadalo mi nereálne vidieť ho ako otca užialeného syna a nie jeho druhé ja, ktoré som dovtedy vídala v novinách a časopisoch. Gabriel Wolfe, enfant terrible literárneho sveta. V priebehu rokov, ktoré nasledovali po našom vzťahu, sa Gabriel stal tým, po čom najväčšmi túžil – uznávaným spisovateľom. Keď mal len dvadsaťštyri rokov, vyšiel mu prvý román a hneď sa stal bestsellerom, takže sa mu sen splnil už po šiestich rokoch. Kombinácia ostrého pisateľského štýlu a dobrého výzoru ho udržiavala v neustálej pozornosti médií. Keby mal vydavateľský priemysel rockové hviezdy, tak Gabriel Wolfe by bol Mick Jagger a jeho pekná plavovlasá žena by bola Marianne Faithfullová. Naše životy – jeho a môj – sa stali diametrálne odlišnými. Ja som sa stala ženou farmára, ktorej dni sa začínali studenými ránami, keď sa pri východe slnka rodili jahňatá.

Nič by som však na tom nezmenila.

Odbočili sme do brány Meadowlands. Dom Gabrielovho detstva bol stále jedným z najkrajších, aké som v živote videla. Pôsobil ako malý zámoček z pekného žltkastého kameňa. Schody viedli dohora k obrovským dubovým dverám, okná boli lomené a rámy mali natreté na bledomodro. Tie modré okná sa mi vždy páčili a potešilo ma, že ich nezmenili.

Gabriel vystúpil z landrovera a niesol zabaleného psa k domu, chlapec kráčal za ním.

„Ja teda idem,“ zakričala som za nimi.

Gabriel sa obrátil a zatváril sa zmätene. „Neviem, čo mám spraviť s tým psom!“

„Mal by si ho pochovať.“

Spomenula som si na Bobbyho, svojho citlivého chlapčeka, s ktorým sme pochovávali každé vtáča, každého králiku. Organizovali sme stovky malých pohrebov.

„Kam?“

„Vari tu máte málo miesta?“ odvrkla som, za čo som si vyslúžila jeho kosý pohľad – ako za starých čias.

Bolo zvláštne, ako rýchlo sme skĺzli k svojim minulým osobnostiam. On syn statkára a ja jeho sarkastická odporkyňa.

A predsa sme neboli takí, akí sme boli v minulosti. Jedno sme však mali spoločné – on bol otcom a ja matkou. Keď máte dieťa, už sa nikdy nevrátite k tomu, čím ste boli predtým, a to ani vtedy, keď to dieťa už neexistuje.

„Mám nápad, kam by sme ho mohli pochovať,“ ozval sa Leo. „Pôjdeš s nami, Beth?“

Spýtal sa to veľmi zdvorilo, hoci sme mu práve zabili psa, a pozrel na mňa veľkými hnedými očami. Aj Bobby mal hnedé oči. Hovorievala som mu, že sú farby čerstvo rozvrieňého blata. Vždy sa na tom smial.

„Poďme teda. Nájdeme vhodné miesto.“

Prešli sme po dokonalom zelenom trávniku a okolo domčeka na strome, iného ako za mojich čias. Zrejme ho Gabriel postavil pre Lea. Myslela som na to, ako veľmi by sa páčil môjmu synovi, ktorému k radosti stačilo šmýkať sa po stohu slamy alebo viezť sa s otcom na traktore a ktorého nezaujímali hračky, ale farma, ktorej nádheru podobne ako Frank vnímal každý deň.

„Kam ideme?“ spýtala som sa a Leo odpovedal:
„K jazeru.“

Gabriel sa na mňa pozrel a usmial sa. Bol to však smutný úsmev, akoby spomienky boleli aj jeho. Sama som na to radšej nemyslela. Keď sa pred rokmi skončil môj vzťah s Gabrielom, bola som istý čas zdrvená, no potom som urobila to, čo by urobila každá žena so štipkou sebaúcty: zavrela som za ním dvere. Naučila som sa na Gabriela spomínať ako na niekoho, kto bol súčasťou môjho dospievania, ako na prvé ľúbostné vzplanutie, ktoré malo len o niečo väčší význam než krátkodobé pobláznenie spevákom Johnniem Rayom. Vidieť Gabriela znovu na mieste, ktoré kedysi pre nás znamenalo tak veľa, mnou mohlo otriasť do hĺbky duše, keby som to dovolila.

Otec so synom vybrali miesto pod jednou z vríb.

„Prineste nejaké lopaty, pomôžem vám kopať,“ navrhl som.

Kým bol Gabriel preč, s Leom sme mlčky stáli vedľa seba a hľadeli na jazero.

Už neplakal, iba smutne pozeral na hladinu. Uvažovala som, či mu nie je nepríjemné, že tam zostal stáť sám s cudzím človekom.

„Čo myslíš, bude sa ti život tu páčiť?“ preťala som ticho.

„Pochybujem. Chýbajú mi kamoši a nových spolužiakov nemám rád. Sú ku mne zlí.“

„Kto je tvoja učiteľka? Pani Adamsová? Tá je predsa milá, nie?“

„Asi áno,“ zatiahol s americkým prízvukom. Ten sa uňho prejavoval len občas, vyslovoval s ním niektoré slová, no väčšinou hovoril britskou angličtinou. „Odkiaľ ju poznáš?“

„Môj syn chodil do tej istej školy.“

„Koľko má rokov?“

„Zomrel pred dvomi rokmi. Mal deväť.“

„Skoro toľko ako ja.“

Leo vzal moje slová ako fakt, tak ako to vie len dieťa. Potom však urobil čosi láskavé a nečakané, čo mi vyrazilo dych – chytil ma za ruku. „Chýba ti, však?“ spýtal sa.

„Áno,“ odpovedala som a on asi zachytil pohnutie v mojom hlase, lebo mi nakrátko stisol ruku.

Keď sa Gabriel vrátil s tromi lopatami – jednou pre každého –, Leo a ja sme stáli na tom istom mieste. Nerozprávali sme sa, obaja sme boli zvláštne pokojní. Blízkosť toho chlapca, hoci nebol môj, jeho energia a milota vo mne oživila spomienky na Bobbyho.

Kopanie hrobu bolo namáhavé a úmorné. Pôda bola tvrdá, takže nám to išlo pomaly. Leo sa čoskoro vzdal, sadol si opodiaľ a pozoroval nás.

S Gabrielom sme chvíľu kopali mlčky. Potom som prerušila ticho: „Počula som, že tvoja mama žije v Austrálii.“

Pozrel na mňa. „Áno. Delí nás viac ako pätnásťtisíc kilometrov. Nakoniec Boh tuším naozaj existuje.“

„Ale, ocko! Jasné, že existuje!“ ozval sa Leo. „Prečo si myslíš, že nie?“

„To sa len tak hovorí. Žartujem.“

„Ocko starú mamu nemá veľmi v láske,“ prehodil Leo dôverčivým tónom.

„Neviem si predstaviť prečo.“

Celkom som zabudla na Gabrielov smiech – na to, ako sa mu zakaždým úplne poddal a nakazil ním aj iných –, takže som sa neovládla a tiež som sa rozosmia-la, a to aj napriek tomu, čo som si myslela o jeho matke.

„Oci, Beth mala syna,“ pokračoval Leo. „Ale zomrel. Ešte za ním smúti.“

V tom okamihu nás obidvoch prešiel smiech.

„Viem o tom,“ povedal Gabriel a pozeral všade, len nie na mňa. „Chcel som ti napísať, ale nebol som si istý... nevedel som, či by si...“

„To nevadí. Je to v poriadku.“

V tejto situácii som sa ocitla už veľakrát – bola som zvyknutá na nemotornosť iných ľudí pri vyjadrovaní sa k môjmu smútku a strate. Rozprávať sa s Gabrielom o Bobbym, chlapcovi, ktorého nikdy nevidel, ma však obzvlášť zabolelo.

„Nie je to v poriadku. Mal som ti napísať. Často som na teba myslel, ale...“

„Gabriel!“

„Prosím?“

„Prestaň s tým, prosím ťa.“

„Dobre. Ale môžem ešte niečo povedať?“

„Len ak sa nebudeš ospravedlňovať. Nemám to rada.“

Povedala som to drsnejšie, než som mala v úmysle. Nekonečné ospravedlňovania ma už omrzeli a smutné, ľútostivé pohľady a pietny tón reči ma často privádzali do zúfalstva.

„Existuje ešte možnosť, že by sme my dvaja mohli byť priateľmi?“ Vystrel ku mne ruku gestom, ktoré mi pripomenulo naše začiatky.

Pozerala som do Gabrielovej napätej tváre a myslela na to, ako veľmi sa mi ešte aj teraz páči. Napriek všetkému, čo sa medzi nami stalo.

Natiahla som ruku ponad vykopaný hrob. „Dobre teda, budme priatelia.“

Predtým

Gabriel ma čakal na konci prístupovej cesty, ale hľadel zlým smerom, akoby zabudol, odkiaľ prídem. Mala som tak sekundu navyše, aby som si ho obzrela. V ten večer bol oblečený v tmavých farbách – mal na sebe tmavomodrý sveter a sivé nohavice – a zo vzdialenosti dvadsiatich metrov vyzeral vysoký a chudý. Do tváre som mu nevidela, ale vnímala som všetko ostatné. Výšku, štíhlosť, spôsob, akým si jednou rukou prehrabával vlasy, kým druhú mal strčenú vo vrecku nohavic.

„Kdeže je ten pánko v tvíde?“ zvolala som a Gabriel sa zvrtol.

V tom momente sme sa obidvaja uškrnuli širokým, radostným úsmevom. Znamená to, že cíti to isté čo ja? uvažovala som. Predchádzajúci týždeň mi plynul neznateľne pomaly. Gabriela som mala plnú hlavu, prehrávala som si každý rozhovor, na ktorý som si spomenula, a lámala si hlavu, či som si to súznenie našich duší iba predstavovala.

„Vo vlastnom oblečení vyzeráš úplne ináč,“ poznamenala som a uvedomila si, aký je pekný. Až ma to zaskočilo.

Stáli sme len niekoľko centimetrov od seba a ja som pocítila neodolateľnú túžbu pobožkať ho. Len na sekundu, iba skúsiť, aký to bude pocit, a vidieť, ako Gabriel zareaguje. Namiesto toho som sa radšej odvrátila, lebo

sa mi zdalo, že Gabriel číta každú myšlienku, čo mi preletela hlavou.

„Nebol som si istý, či prídeš,“ povedal.

„Zbytočne si sa obával,“ odvetila som.

Odmenou mi bol úsmev, ktorý sa mu pomaly rozlieval po tvári, keď si uvedomil význam mojich slov.

Gabriel vyznačil chodník k jazeru tuctom sviečok horiacich v zaváraninových pohároch. Pred jazerom stál stolík z lepenky prikrytý bielym obrusom, na ňom poháre na víno, strieborné príbory a v strede džbán s bledoružovými ružami. Vedľa stolíka boli dve drevené skladacie stoličky s vankúšmi a dekami prehodenými cez operadlá pre prípad, že sa ochladí. To však bolo dosť nepravdepodobné, lebo v nízkej liatinovej mise umiestnenej len o niekoľko metrov ďalej horel oheň. Mesiac pomaly stúpал na oblohu a strieborným svetlom zalieval všetko okolo nás. Vŕby, hladina jazera aj tráva sa trblietali, akoby boli z krištáľu. Nič romantickejšie som nikdy nevidela. Bolo to ako scéna pripravená len pre nás dvoch.

„To je nádherné! Dal si si s tým toľko práce!“

„Hovoril som ti, že nemám čo robiť s časom... bohužiaľ, mama ma pri tom prichytila a teraz dychtivo čaká na informácie. Ale neboj sa, musela mi sľúbiť, že sa sem nedohrnie.“

„Neprekážalo by mi zoznámiť sa s tvojou matkou,“ podotkla som a Gabriel sa rozosmial.

„Pripomeniem ti to, keď sa tak naozaj stane.“

Nalial nám po pohári vína. Na jedlo bolo prichystané kurča, zemiakový šalát, paradajky a hlávkový šalát zo skleníka. V malom zaváraninovom pohári bola namiešaná zálievka na šalát. Gabriel si uvoľnil kašmírovú šatku uviazanú okolo krku, usmial sa na mňa a zdvihol pohár.

„Na tých, čo porušujú zákazy!“ vyhlásil a štrngli sme si.

Bolo zvláštne rozprávať si útržkovité príbehy, ktoré skladáme, keď chceme, aby nás niekto čo najrýchlejšie spoznal (je také čosi vôbec možné?).

Povedala som Gabrielovi, že moja rodina má írsky pôvod. Teda aspoň otec, hoci sa narodil v Londýne a v ôsmich rokoch sa s rodičmi presťahoval do Shaftesbury. V Írsku nikdy nežil a nemal ani náznak prízvuku, no aj tak za ním smútil.

„Raz mi povedal, že má pocit, akoby do Anglicka nepatril, akoby ho vytrhli z prirodzeného prostredia. Spýtala som sa ho, ako je to možné, veď sotvakedy položil nohu na írsku pôdu. Vraj to tak proste cíti, asi to patrí do jeho genetickej výbavy a má to pod kožou, či už sa mu to páči, alebo nie. S istotou však vedel, že v Írsku by určite zapadol.“

Moja mama pochádzala z Dorsetu. Tam sa narodila a vyrástla, presne ako ja. S otcom sa zoznámila v šestnástich rokoch a odvtedy boli spolu. Obaja navštevovali tú istú pedagogickú školu, hneď po promócii sa vzali a obidve dcéry sa im narodili, keď ešte nemali ani dvaťpäť rokov. Jeden druhého obdivovali s prostou, no neutíchajúcou oddanosťou a ja som ich občas v duchu obviňovala, že tým vo mne a Eleanor vytvorili nereálne romantické očakávania. Ako sme vôbec mohli dúfať, že dosiahneme niečo podobné?

Dotkli sme sa aj otázky náboženstva. Bola som katolíčka, čo bolo ďalšie dedičstvo po otcovi, a od piatich rokov ma vzdelávali rehoľné sestry.

„Aké sú mníšky?“

„Niektoré sú celkom fajn. Iné zase vedia byť veľmi nepríjemné – najmä riaditeľka školy. Má svoje obľúben-

kyne a ja medzi ne, bohužiaľ, nepatrím. Chvalabohu, zostáva mi už len jeden rok. To vydržím a potom ma čaká sloboda.“

Gabriel mal ísť študovať na Balliolskú fakultu do Oxfordu, kam chodil aj jeho otec a starý otec. Dokonca dúfal, že bude bývať v tej istej izbe s výhľadom do dvora ako jeho otec.

„Prijali by ťa, aj keby si bol hlúpy?“

„Asi áno. Riaditeľ je otcov spolužiak, doteraz sú kamaráti.“

Gabriel sa zasmial a zrejme čakal, že aj ja sa budem smiať.

Pozerala som do taniera a donútila sa nereagovať. Narastalo vo mne rozhorčenie. Pre takých ako Gabriel je všetko ľahké, keď má budúcnosť načrtnutú už od narodenia!

„Viem, že podľa teba je to nespravodlivé. Ale keby si chcela, Beth, aj ty by si mohla chodiť na Oxford. Dnes už niektoré fakulty prijímajú aj dievčatá. Mohla by si sa prihlásiť na Fakultu sv. Anny. Vznikla len nedávno a podľa oxfordských štandardov je dosť radikálna.“

Nikto z mojej školy nešiel študovať na Oxford alebo Cambridge. Celkovo len veľmi málo spolužiakov sa dostalo na univerzity a tie, ktoré tam vydržali do posledného ročníka, štúdium často pokladali za zbytočné. Ako by len čakali na štartovaciu pištoľ, ktorá ich vystrelí do života zaplneného starostlivosťou o dieťa a domácnosť. Akoby po ničom inom ani netúžili.

„Máš rada literatúru,“ pokračoval Gabriel, keď som aj naďalej mlčala. „V Oxforde dostaneš najlepšie vzdelanie na svete. Nevieš si ani predstaviť, aké sú tam kniž-

nice. Sú to krásne budovy plné prvých vydaní. Majú ručne napísané rukopisy Gerarda Manleyho Hopkinsa aj Shelleyho. Predstavovala by si si, ktorí spisovatelia tam chodili pred tebou. Prechádzala by si sa po tých istých uliciach ako Oscar Wilde a T. S. Elliot.“

„Sú tam aj knihy nejakých žien?“

„Ak ti na tom záleží, nejaké nájdem.“

Večer sa začalo ochladzovať, tak sme si posunuli stoličky k ohňu. Gabriel priložil ďalšie polená, kutáčom rozhrabal žeravé uhličky a fúkal do nich, až plamene vyšľahli dohora. Zdalo sa mi, že hviezdy pri jazere svietili jasnejšie ako v našej zadnej záhrade. Žiarili na tmavomodrej oblohe ako drahé kamene.

„Už je neskoro,“ povedala som. „Budem sa musieť vrátiť domov.“

„Zostaň ešte päť minút. Alebo desať. Večer uplynul príliš rýchlo.“

Niečo sa medzi nami zmenilo. Pri pohľade na Gabrielovu tvár sa mi rozbúchalo srdce. Naklonil sa ku mne a pritisol svoje pery na moje. Jeho bozk bol váhavý a nežný.

„Celý večer som ťa túžil pobožkať.“

„Tak prečo si to neurobil skôr?“

Gabriel sa zasmial. Páčilo sa mi, ako mu smiech vždy rozjasnil tvár. Väčšinou som mala pocit, že sa kontroluje, ale keď sa smial, zabúdal na ostražitosť.

„Asi som bol nervózny. Nebol som si istý, či cítiš to isté.“ Gabriel ma vzal za ruku a posadil si ma na kolená.

Znovu sme sa pobožkali a tentoraz to už bol iný bozk, keď jazykom najprv váhavo, no potom čoraz smelšie hľadal môj. Pritisli sme sa k sebe, dychtivo sa bozkávali a prepletali si prsty.

Dovtedy som nevedela, že bozk môže mať takýto účinok – že sa mu úplne oddáte, nemyslíte na nič a celé telo vám horí pod dotykmi toho druhého.

Z Meadowlands na okraji dediny ma Gabriel odprevadil až domov, do chalupy priamo v centre. Pred bránou sme sa ešte raz pobozkali, ale dali sme si iba letmý bozk na líce pre prípad, že by sa moji rodičia pozerali z okna na poschodí.

„Je priskoro povedať, že ťa už teraz mám radšej ako hocikoho, koho som dosiaľ poznal?“ spýtal sa Gabriel.

Kráčala som po chodníku k domu a nedokázala sa prestať usmievať.

Otec vybehol z kuchyne, keď počul v zámke vchodových dverí štrkot môjho kľúča. Bolo jasné, že na mňa čakal.

„Pozrime sa na tú tváričku!“ poznamenal, keď ma zbadal. „Nech sa prepadnem, ak sa moja malá práve nezaľúbila!“

„Ale, ocko!“ protestovala som so smiechom. „Prestaň.“

Zľahka som vybehla po schodoch, udržiavajúc si vzrušenie z jeho slov. Asi to je naozaj ono – ten pocit, ktorý som nikdy predtým nezažila, to nadšenie, vzrušenie, priam opojné šťastie. Asi to je láska.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zlomená krajina**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.